

Прощавай, уяво!

Волт Вітмен

Прощавай, Уяво!

Прощавай, дорогий мій друже, дорога любове!

Я йду — і не знаю куди,

І що попереду жде, і чи зустрінемося знов;

Отож — прощавай, Уяво!

Але востаннє — дай мені озирнутися;

Годинник цокає у мені повільніше, тихіше,

Час іти у смеркання, серце ось-ось перестане битися.

Довго жили ми, раділи, пестили одне одного;

Чудово! Та пора розлучатись... Прощавай же, Уяво.

Тільки не квап мене.

Справді довго жили ми, спали, очищалися, достоту в одно злилися,

І якщо ми помрем, то помremo разом (так, залишимося
одним цілим),

І куди б не пішли — ми підемо разом, назустріч прийдешньому;

Може, нас це мине, і ми поговоримо, і пізнаємо ще щось,

Може, саме ти поведеш мене до справжніх пісень (чи не так?),

Може, дійсно, саме ти відкриваєш браму смерті, повертаєш ключ...

Отже, зараз

Прощавай... і привіт! моя Уяво.